అవిటి ప్రేమ

కుప్పిలి పద్మ

ప్రేమలో 'నో' అనే పదానికి స్థానం లేదు! నో! మైడియర్ వైష్ణవీ, నీ అధరాలు పలికే ఏ పదాన్నీ నా అధరాలు 'నో' అనవు!!

తెల్లటి వెన్నెల పందిట్లోంచి కిందకి మెత్తగా దిగుతోంది. వైష్ణవి పందిర ప్రక్కన మంచం మీద వెల్లకిలా పడుకొని అదే పనిగా మధుకర్ గురించి ఆలోచిస్తూంది.

"వెన్నెల జోలపాటపాడుతుంటేహాయిగా నిద్రపోతున్నావా?"

తల తిప్పి చూసింది. మంచం ప్రక్కనే నిలబడి వున్నాడు మధుకర్

"ఊహూ! వెన్నెల్లో మెరుస్తున్న నీ జ్ఞాపకాలని చూస్తున్నాను" అందామెలేచిమంచంపై కూర్చుంటూ.

"అంత బాగుంటాయా నా జ్ఞాపకాలు" నవ్వుతూ అల్లరిగా అడిగాడు.

"కోయిల పాటలా మధురమైనవి నీ జ్ఞాపకాలు. నీ గురించి ఆలోచనే లేకపోతే నా మనసు నిర్మేఘమైన శరత్‌కాలపు ఆకాశంలా వెలవెలబోతుంది. నీ తలపు నా ఎదని స్పృశించిందా పొత్తైన మబ్బుల వర్షాకాలపు ఆకాశంలా వుంటుంది" స్పష్టంగా మృదువుగా చెప్పిందామె.

"నిజంగా"? అప నమ్మకాన్ని నటిస్తూ అడిగాడు.

"ఊఁ"

"నే రేపు వెళ్లిపోతున్నాను"

"ఎందుకు?" ఆత్రంగా అడిగింది.

"సెలవలు అయిపోయాయి"

"మరో రెండు రోజులుండవా"

"వుంటానులే" ఒక్క క్షణం కూడా ఆలస్యం చేయకుండా అన్నాడు మధుకర్.

వైష్ణవి తదేకంగా అతని అధరాల వైపు చూస్తూ "గెడ్డంలో ఫొటో తీయించుకొని ఇవ్వమన్నా, రోజుకో వుత్తరం వ్రాయమన్నా, మురళి వాయించటం నేర్చుకోమన్నా, నా కోసం నీ చదువుని రెండ్రోజులు మానై అన్నా నో అనవేం"! అని కుతూహలంగా అడిగింది.

"ప్రేమలో 'నో' అనే పదానికి స్థానం లేదు. నో మైడియర్ వైష్ణవి! నీ అధరాలు పలికే ఏ పదాన్నీ నా అధరాలు 'నో' అనవ్" నిజాయితీగా అన్నాడు మధుకర్.

హృదయమున్న యువకుడిని భర్తగా ఎన్నుకున్నందుకు వైష్ణవి ఓ క్షణం గర్వంగా తనని తానే మనసులో అభినందించుకుంది.

"నే వెళ్తొస్తాను" అని మధుకర్ తన ఇంటి వైపు అడుగులు వేశాడు.

వైష్ణవి పెద్ద మావయ్యకొడుకుమధుకర్! ఒకే వూరిలో ఒకే వీధిలో పక్క పక్క ఇళ్లు. వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్లి చెయ్యాలనే ఆలోచన పెద్దలకి రాకముందే వీళ్ళిద్దరూ పెళ్లి చేసుకోవాలని నిశ్చయించుకున్నారు. మధుకర్ ఆంధ్ర యూనివర్శిటీలో యం.యస్సీ. చదువుతున్నాడు. ఈ సంవత్సరంతో చదువు అయిపోతుంది. వైష్ణవికి చదువుపై ఆసక్తి తక్కువ! ఇంటర్‌తో చదువుకి ఫుల్ స్టాప్ పెట్టి రకరకాల అల్లికలు నేర్చుకుంటూంది. మధుకర్ చదువు పూర్తవ్వగానే ఇద్దరికీ వివాహం చెయ్యాలని ఇరువైపుల పెద్దలూ నిశ్చయించుకున్నారు. సెలవలకి ఇంటికి వచ్చినప్పుడు మధుకర్ ఎక్కువ సమయం వైష్ణవితోనే గడుపుతాడు.

***

పెరట్లో నూతి గట్టుపై కూర్చుని సన్నజాజులు మాలకడుతూంది వైష్ణవి. ఆమెఎదలో ఆనందం అల్లరల్లరిగా కదుల్తోంది. ఆమెనయనాలలో ఆప్యాయత లలిత లలితంగా మెరుస్తోంది. మధుకర్ చదువు పూర్తి చేసి హాస్టల్ జీవితానికి వీడ్కోలు చెప్పేసి ఇంటికి వచ్చేస్తున్నాడు. పెళ్లి ముహూర్తాలు అతడొచ్చాక పెట్టుకుందామనుకున్నారు పెద్దలు.

"నువ్వు అదృష్టవంతురాలివే. అందం, చదువు వున్నవాడిని భర్తగా కొట్టేసావ్" అంది ఎదురింటి సుమతి.

"ఏ నోము నోచావ్. నీ బావకి నువ్వంటే బోల్డంత ఇష్టం ఏర్పడడానికి" అడిగింది పక్కింటి పల్లవి.

"చక్కని జంట" అన్నవాళ్లు -

"భలే ముచ్చటగున్నారోయ్" అనే వాళ్లు - గుర్తొచ్చి ఆమె ఎదలో ఆనందం వెల్లువై పురికింది. ఆమె కనుకొలుకుల్లో వుండుండి మెరుస్తోంది చిర్నవ్వు.

"వైష్ణవి!"

తలతిప్పి చూడక్కరలేదు! మధుకర్ పిలుపది! ఆమె చిర్నవ్వుతో అతడి వైపు చూసింది.

"సింహాచలం సంపెంగలు తెచ్చాను, నీకివ్వాలని, ముందే ఇక్కడికి వచ్చాను. మా ఇంటికి ముందు వెళితే ఈ పూలలో వాటా అడుగుతుంది మాధవి. తీసుకో" అన్నాడు.

మాధవి, మధుకర్ మేనత్త కూతురు! మధుకర్ ఇంటికి ప్రతి సంవత్సరం సెలవలకి వస్తుంది.

"ఓ రెండు పూలు ఆమెకి ఇస్తే నా జడలోకి పూలు తగ్గిపోతాయా?" నవ్వుతూ అంది వైష్ణవి.

"నో, నీ కోసం నే తెచ్చినదేదీ నేనెవ్వరికి వాటా ఇవ్వలేను. ఒక్క పువ్వు కాదు కదా, ఒక్క రేకు కూడా"

"నేనిస్తే?"

"అది నీ ఇష్టం! నేనేం వద్దనను! కాని నా అంతట నేను ఇవ్వను" అని పువ్వులు ఆమెకి అందించి, "ఇంట్లో నా సామాను దింపి, స్నానం చేసి, భోజనం చేసి వచ్చి తీరిగ్గా బోల్డన్ని కబుర్లు చెపుతాను" అని గుమ్మం వైపు అడుగులు వేశాడు మధుకర్

ఆశ్చర్యంతో "బావా" అరిచిందామె

మధుకర్ వెనక్కి తిరిగి "ఏమైయింది అంత గట్టిగా అరిచావ్" అన్నాడు.

"నీ...నీ...కా...లు... పా...దం... ఏమయింది?" తడబడుతూ అడిగింది. అతడి దగ్గరికి ఒక్క వుదుటున వచ్చింది.

"అచ్చా! ఇదా నీ హడావుడి! పరిగెత్తి సిటీబస్ ఎక్కుతూ కాలు జారిపడ్డాను! కాలు విరగలేదు కాని, పాదం అష్ట వంకర్లు తిరిగి చివరికిలా మెలిపడింది" అన్నాడు.

"ఎన్నాళ్ళయింది?" ఆత్రుతగాఅడిగింది.

"చాలా నెలలైయింది"

"నొప్పిగా లేదూ"?

"ఎప్పుడో తగ్గిపోయింది. నొప్పి వుంటే ఇలా నడవగలనా" తేలిగ్గా నవ్వుతూ అన్నాడు.

"ఈ విషయం, ఒక్క వుత్తరంలోకూడా రాయలేదేం"

"రాస్తే కంగారు పడతారు! ఫ్రెండ్స్ జాగ్రత్తగానే చూసుకున్నారు. తర్వాతవస్తాను" అని వెళ్లిపోయాడు.

వైష్ణవి అతడు వెళ్లినవైపేఅయోమయంగా చూస్తూండిపోయింది. ఆమె కనుకొలుకుల్లో వంకర పాదాన్ని ఈడ్చుకుంటూకాస్తటెంకరగా నడుస్తున్న మధుకర్ రూపం నిశ్చలంగా నిలిచి పోయింది.

***

"అమ్మా"

పెరట్లో పసుపు కొమ్ములు ఆర పెడుతున్న సావిత్రి వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా "అమ్మా! అని ఇప్పటికి మూడుసార్లు పెద్ద పని వున్నట్టు పిలిచావ్! ఏంటే అంటే మాట్లాడవ్. ఏం కావాలి?" కాస్త చికాకుగా అంది సావిత్రి.

వైష్ణవి తల్లి వైపు కోపంగా చూసి ఇంట్లోకి వచ్చేసింది. "ఆ అడిగేదేదో కాస్త నెమ్మదిగా అడగొచ్చుగా" - అనుకుంది వైష్ణవి. అక్కడ నుండి వచ్చిందే కాని ఆమె ఇంట్లో ఎక్కువ సేపు వుండలేకపోయింది. పక్కింటి పల్లవి దగ్గరికి వెళ్లింది. పల్లవి, సుమతీవామనగుంట ఆడుకుంటున్నారు. వైష్ణవిని చూసి "రారా పెళ్లి కూతురా! నీ గురించేమాట్లాడుకుంటున్నాం" అంది సుమతి.

"ఏంటే" ఆసక్తిగా అడిగింది వైష్ణవి.

"నీ బావ చదువులో, అందంలో, ఆస్తిలో నీ కంటే ఎక్కువ. ప్రతి విషయంలో అతడే ఫస్ట్! కనీసం తలంబ్రాలు పోయటంలోనైనా వైష్ణవి ఫస్టంటే బాగుండును అంటుంది పల్లవి. మధుకర్ అన్ని విషయాలలో ఫస్ట్ కావచ్చు. కాని వైష్ణవి ఓ విషయంలో అతడికంటే ఎప్పుడూ ఫస్టే అన్నాను నేను" అంది సుమతి.

"ఏ విషయంలో" ఆసక్తిగా అడిగింది వైష్ణవి.

"నడకలో"

వైష్ణవి తుళ్లిపడింది. మధుకర్ అవిటితనం లోకం గుర్తించటం మొదలైయిందా?! తను మాత్రమే గుర్తించిందనుకుంది. ఆమె వాళ్ల దగ్గర వుండలేక మెల్లగా మధుకర్ ఇంటికి వచ్చింది. వైష్ణవిని చూసి మధుకర్ "సమయానికి వచ్చావ్, నా గదిలో చిన్న అట్ట పెట్టె వుంది. పట్టుకొచ్చి వీరన్నకి ఇవ్వు" అన్నాడు.

వైష్ణవి పెట్టెతెస్తూ "ఏమున్నాయిందులో" అడిగింది.

"చెప్పులు"

"ఎవరివి"

"నావి"

"వీరన్నకెందుకు?"

"వీరన్నకి చెప్పులు లేవంట. పొలంకి వెళ్లి రావడానికి ఈ చెప్పులు బాగుంటాయి"

వీరన్న, మధుకర్ ఇంట్లో నౌకరు!

"మరి నీకు"

"చెప్పులతో నాకేం పని! నేనెలానూ వేసుకోలేను" అన్నాడు మధుకర్

వంకర పాదానికి చెప్పులు వేసుకోవటం కుదరదు. చెప్పులు లేని కాళ్లతో మధుకర్ జీవితాంతం నడవాలి! చెప్పులు లేకుండా బయట తిరగటం చాలా కష్టం! ఆమె జాలిగా అతడి వైపు చూసింది. చెప్పులు వేసుకున్న వీరన్న కళ్ళలో కాంతిని చూస్తున్న మధుకర్, వైష్ణవి కళ్ళలో జాలిని గమనించలేదు. వైష్ణవి ఇంటికి వచ్చేసరికి సావిత్రి పసుపు కొమ్ములు ఆర బెట్టేసి, పూజ గది దగ్గర కూర్చుని పెళ్లికి కావల్సిన సామాను లిస్ట్ రాస్తూంది.

"అమ్మా!"

"ఆఁ"

"నేనీ పెళ్లి చేసుకోను"

"ఊఁ! ఆఁ ఏమన్నావ్" తను సరిగ్గా విన్నదో లేదోనని తిరిగి అడిగింది.

"నే బావని పెళ్లి చేసుకోను"

"ఎందుకు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది సావిత్రి.

"చూస్తు చూస్తూ ఓ అవిటివాడిని ఎలా పెళ్లి చేసుకోమంటావ్" తీక్షణంగా అడిగింది వైష్ణవి.

"పెళ్లి అయ్యాక కాలు విరిగితే ఏం చేస్తావ్"

"వాదించి నాకు పెళ్లి చెయ్యాలని చూడకు! నే బావని పెళ్లి చేసుకోను" ఖచ్చితంగా చెప్పింది వైష్ణవి.

సావిత్రి, వైష్ణవిని చిత్రంగా చూస్తూ "నువ్వే కదే బావని పెళ్లిచేసుకుంటానన్నావ్! ఈ రోజు మధు కాలు బాగులేకపోయే సరికి చేసుకోనంటున్నావ్. నాతో అంటే అన్నావ్ కాని మరెవ్వరితో అనకు. ఎప్పట్నుంచో అనుకుంటున్న సంబంధాన్ని తిరగ్గొట్టావని తెలిస్తే నీకే జన్మలో పెళ్ళవ్వదు. నువ్వు బావని చేసుకోక తప్పదు! చేసుకోనని మొండికేస్తే నీది రాతి గుండె అంటారు. పొగరుబోతు అంటారు. నా మాట విని పరిస్థితులతో రాజీపడిపో" బ్రతిమాలుతూ చెపుతున్న తల్లిని, బేలగా చూస్తూ "నాకు బావంటే ఇష్టమే! కాని... కాని నాకిప్పుడు బావ వంకర తిరిగిన పాదం, టెంకర నడకే గుర్తొచ్చి జాలి కలుగుతూంది తప్ప ఇష్టం రావట్లేదు" అంది.

"పెళ్ళయితే అన్నీ అవే సర్దుకుంటాయి" నచ్చ జెపుతూ అంది సావిత్రి.

"పెళ్ళయితే అతనితో కలిసి సినిమాలకి వెళ్లలేను! ఏ ఫంక్షన్‌కి, ఏ వూరూ వెళ్ల లేను. అలా వెళితే అందరి కళ్లూ మా ఇద్దరి వైపే వుంటాయి. అంగవైకల్యం కలిగిన వాళ్లపై జాలి పడగలను. ప్రేమని చూపించలేను. భర్తగా ఒప్పుకోలేను. పది మందీ నా భర్తపై చూపించే జాలి, అతని భార్యగా నా వైపు జాలిగా చూసే కళ్ళని నే భరించలేను. నాకు పెళ్లి కాకపోయినా ఫర్లేదు. నే బావని చేసుకోను" స్పష్టంగా చెప్పింది వైష్ణవి.

సావిత్రి నిశ్చేష్టురాలైంది. ఓ క్షణం తర్వాత "నీ ఆలోచన తప్పని నేననను. కానిపురుషుడ్ని తిరస్కరించే స్త్రీని ఈ సమాజం బ్రతకనివ్వదు. ముఖ్యంగా నువ్విలా తిరస్కరిస్తే మధు బాధపడతాడు. ఆ బాధ పగగా మారితే నీపై చెడుగా ప్రచారం చేస్తే, నీకే కాదు నీతర్వాత పిల్లలకీ పెళ్లిళ్లు కావు. ఇవన్నీ ఆలోచించి నిర్ణయించుకో! బలవంతంగా నీ పెళ్లి చెయ్యాలని నాకు లేకపోయినా పరిస్థితులకి లొంగిపోయి నీపై ఒత్తిడి తెచ్చి పెళ్లికి ఒప్పించాల్సి వస్తుంది" నిస్సహాయంగాఅందిసావిత్రి.

"వైష్ణవీ"

ఉలిక్కిపడి తల్లీ కూతుళ్లు తల తిప్పి చూశారు. మధుకర్ గుమ్మంలో నిలబడి వున్నాడు.

"అవిటి తనం నా శరీరానికే కాని నా హృదయానికి కాదనుకున్నాను. ఎందుకంటే యాక్సిడెంట్‌కి ముందు నీ గురించి నా కలలు, వూహలు, భావనలూ ఎలా వుండేవో, నీ తలపు నా గుండె కెలాంటి స్పందనిచ్చేదో అలానే అన్నీ వున్నాయి. రవ్వంత మార్పు నీ విషయంలో నా మనసులో లేదు! నీలో మార్పు వస్తుందని నేననుకోలేదు. అసలా ఆలోచనే రాలేదు. నువ్వు నన్ను చేసుకోనంటే నేగా సమస్యలు వస్తాయి. అదే నేనే నిన్ను చేసుకోనంటే ఏ సమస్యా రాదు. నా అవిటి తనంతో చూస్తూ చూస్తూ ఓ అమ్మాయి జీవితంలో ప్రవేశించలేక పెళ్లి చేసుకోవట్లేదు" అని ఆగి సావిత్రి వైపు చూస్తూ "నే వైష్ణవిని చేసుకోలేను. మావయ్యకి చెప్పి మరో సంబంధం చూడు" అన్నాడు.

సావిత్రి కళ్ళు నిండా నీళ్లు!

"వెళ్లొస్తాను" అని అతను గుమ్మందాటుతుంటే "బావా" నెమ్మదిగాపిలిచింది వైష్ణవి.

మధుకర్ ఆగి వెనక్కి చూశాడు.

"నాపై కోపం వచ్చిందా. మరో మాటకి అవకాశం ఇవ్వకుండా చేసుకోనని చెప్పావ్" అడిగిందామె బాధగా.

"ప్రేమలో 'నో' అనే పదానికి చోటు లేదు వైష్ణవీ" అని అతనుముందుకికదిలాడు.

***